

Đột nhiên nàng vỗ tay cười nói tiếp:

- Tiểu muội biết rồi! Tiểu muội biết rồi! Trong ba mươi sáu đường "Hồi phong lạc nhận kiếm" chiêu thứ mười bảy là "Cửu liên hoàn thức". Một nhát kiếm chặt đứt chín con nhận là kiệt tác Lưu tam gia Lưu Chính Phong.

Lão già vừa cười vừa lắc đầu nói:

- Ta e rằng kiếm pháp Lưu tam gia chưa tới được trình độ này. Sư muội đoán mới trúng một nửa.

Thiếu nữ toan giơ ngón tay trở lên chỉ vào mặt lão già cười nói:

- Nhị sư ca đừng nói ra! Tiểu muội biết rồi, đây... đây là kiệt tác của Tiêu tương dạ vũ Mạc Đại tiên sinh.

Đột nhiên trong góc quán trà có bảy tám thanh âm đồng thời vang lên. Kẻ vỗ tay, người cười ha hả đồng thanh nói:

- Nhỡn lực của sư muội hay quá.

Lâm Bình Chi giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Những người này ở đâu vào đây từ lúc nào?

Chàng liếc mắt nhìn sang thì hai người ngủ gục trên mặt bàn và năm người từ nội đường quán trà đi ra. Trong bọn người này có kẻ ăn mặc như bọn tài công, có người thì tay cầm bàn tính như kiểu lái buôn. Lại có kẻ để con khỉ ngồi trên vai dường như đem đi để làm trò.

Thiếu nữ cười nói:

- Té ra mấy "ông nội" đều nấp ở trong này mà làm cho tiểu muội sợ hết hồn. Đại sư ca đâu rồi?

© HQD

HỒI THỨ MƯỜI LĂM

NHỮNG MẪU CHUYỆN GIỮA BỌN ĐỒ ĐỆ PHÁI HOA SƠN

Gã có con khỉ cười hỏi:

- Sao sư muội vừa thấy bọn ta đã mắng liền?

Thiếu nữ cười đáp:

- Bọn sư ca cứ nấp nánh để hăm người nên tiểu muội mới bảo vậy chứ. Đại sư ca sao chưa đến cùng các vị?

Gã có con khỉ cười đáp:

- Sư muội sao chẳng hỏi ai mà cứ nhắc tới đại sư ca? Sao sư muội không hỏi đến lục sư ca?

Thiếu nữ dậm chân nói:

- Anh con khỉ này đã tới đây một cách bình yên, chẳng chết mà cũng không bị thương thì hỏi làm chi?

Gã có con khỉ cười nói:

- Đại sư ca cũng không chết, không bị thương thì sư muội hỏi y làm chi?

Thiếu nữ tức mình nói:

- Tiểu muội không nói chuyện con khỉ nữa. Tứ sư ca! Chỉ có tứ sư ca là người tốt. Sư ca cho tiểu muội hay đại sư ca đâu rồi?

Gã trá hình kiêu phu chưa kịp trả lời, thì mấy tên kia cười ồ nói:

- Chỉ có tứ sư ca là người tốt, còn bọn ta là người xấu hết. Lão tứ lại không nói chuyện với sư muội.

Thiếu nữ nói:

- Tiểu muội không cần đâu. Các sư ca chẳng nói thì thôi. Tiểu muội cùng nhị ca dọc đường gặp nhiều chuyện cổ quái kỳ kỳ. Các vị đừng hòng tiểu muội nói cho mà nghe.

Gã trá hình kiêu phu vẫn không nói không cười chỉ trơ ra như cây gỗ, bây giờ mới lên tiếng:

- Hôm qua bọn ta cùng đại sư ca ở Hành Dương chia tay. Y bảo chúng ta đi trước. Chắc bây giờ y tỉnh rượu rồi cũng sẽ đến đây.

Gã trong tay cầm bàn tính nói:

- Thật là một phen túy lúy cần khôn. Y uống từ sáng cho đến trưa, từ trưa cho đến tối. ít ra cũng hết hai ba chục cân rượu nồng.

Thiếu nữ hỏi:

- Uống như vậy há chẳng hại đến thân thể ư? Sao các sư ca không khuyên y?

Gã cầm bàn tính thè lưỡi ra nói:

- Nếu đại sư ca mà chịu nghe lời khuyên của người ta thì mặt trời phải mọc từ phương Tây. Trừ phi tiểu muội khuyên y hoặc giả y có uống ít đi dăm bảy lạng một cân chẳng?

Mọi người nghe nói đều cười ồ.

Thiếu nữ lại hỏi Sao đại sư ca đã thôi rồi lại uống nữa? Phải chăng y đã gặp điều chi hứng thú?

Gã cầm bàn tính đáp:

- Cái đó phải hỏi đại sư ca mới hiểu được. Chắc y biết đến Hành Sơn sẽ được hội diện cùng tiểu sư muội mà trong lòng cao hứng nên mới uống nhiều.

Thiếu nữ nói:

- Ngũ sư ca lại nói nhăng rồi.

Nhưng lời nói của cô ra chiều sung sướng. Cô lại hỏi:

- Các sư ca không phải là thần tiên mà sao biết được nhị sư ca cùng tiểu muội đến đây rồi?

Gã có con khỉ cười đáp:

- Chúng ta chẳng phải thần tiên, nhưng đại sư ca là thần tiên.

Lâm Bình Chi nghe bọn sư huynh, sư muội này toàn nói chuyện trò đùa thì trong lòng ngấm ngấm chán nản bụng bảo dạ:

- Nghe bọn này nói chuyện thì dường như cô bé kia có tình ý với đại sư ca nàng. Nhưng nhị sư ca nàng đã già thế kia thì đại sư ca hẳn còn già hơn, mà nàng nhiều lắm là 16 tuổi đầu thì sao lại đi yêu ông già năm sáu chục tuổi được?

Nhưng chàng nghĩ lại liền rõ ngay, miệng lẩm bẩm:

- à phải rồi! Cô này mặt đỏ như tổ ong, tướng mạo cực kỳ xấu xa què kệch, chẳng có ai lọt vào mắt nên cô phải đi yêu một ông lão già chết vợ. Cô gái xấu xa này lương tâm không tốt mà đại sư ca có là con quỷ nghiện rượu, trời thật khéo xe duyên.

Bỗng nghe thiếu nữ hỏi lại:

- Hôm qua đại sư ca uống rượu cả ngày ư?

Gã tay cầm bàn tính đáp:

- Không nói cho sư muội nghe hết mọi chi tiết thì sư muội không chịu buông tha. Sáng hôm qua chúng ta tám người toan lên đường thì đại sư ca đột nhiên ngửi thấy mùi rượu xông vào mũi. Y coi lại thấy một lão ăn xin tay cầm bầu rượu. Lão ghé miệng vào hồ lô uống mạnh một hơi. Đại sư ca trông thấy thèm quá liền tiến lại nói chuyện, tán dương rượu ngon và mùi thơm ngào ngạt. Y lại hỏi thứ rượu đó là rượu gì? Lão hóa tử đáp:

- Đây là "Hầu nhi tửu".

Lão hóa tử đáp:

- Trong rừng Tương Tây có giống khỉ biết ướp trái cây làm rượu. Khỉ kiếm những trái cây rất tươi và rất ngọt, nên nó ướp được rượu ngon.

Lão hóa tử ở trên núi gặp vụ này, vừa lúc lũ khỉ không có ở nhà liền trộm lấy ba bầu và bắt một khỉ con. Tức là chú khỉ này đây. Gã vừa nói vừa trở lên con khỉ trên vai người đồng bọn. Chân sau con khỉ bị cột bằng một sợi dây mà gã kia buộc vào cánh tay. Nó không ngừng sờ đầu gãi tai, nhăn mặt chau mày, trông rất buồn cười.

Thiếu nữ kia ngó con khỉ cười nói:

- Lục sư ca! Thảo nào ngoại hiệu của Lục sư ca là Lục Hầu nhi. Lục sư ca cùng con khỉ kia đúng là một cặp anh em.

Gã Lục hầu nhi vênh mặt lên đáp:

- Chúng ta không phải là anh em ruột thịt mà là huynh, sư đệ. Chú nhỏ này là sư ca ta, còn ta là lão nhị.

Mọi người nghe gã nói khôi hài đều bật lên tràng cười ha hả.

Thiếu nữ lại cười nói:

- Giỏi lắm! Lục sư ca nói quanh co với mục đích nhieếc móc đại sư ca. Tiểu muội đi tố cáo tất đại sư ca sẽ đá lục sư ca lộn đi mấy vòng.

Rồi cô hỏi:

- Tại sao người anh em đó lại lọt vào tay Lục sư ca?

Lục hầu nhi hỏi lại:

- Người anh em nào? Phải chăng sư muội muốn nói con tiểu súc sinh này? Trời ơi! Câu chuyện dài lắm, ai nghe cũng phải nhức đầu.

Thiếu nữ cười nói:

- Dù Lục sư ca chẳng nói thì tiểu muội cũng đoán ra rồi. Nhất định đại sư ca bắt con khỉ về chơi, giao cho Lục sư ca trông nom để nó cất một bầu rượu cho y uống.

Lục hầu nhi cười đáp:

- Sư muội quả là một....

Gã định nói một cục phân, song gã nghĩ nói thế có điều bất nhã, liền dừng lại, rồi đổi giọng:

- Sư muội là... người đoán rất trúng.

Thiếu nữ mỉm cười nói:

- Đại sư ca thật lắm chuyện kỳ dị. Con khỉ có ở trên rừng mới làm rượu được. Nó đã bị người ta bắt rồi thì cất rượu làm sao được?

Cô ngừng lại một chút rồi cười nói tiếp:

- Không thế thì tại sao lại không thấy "Lục sư ca" này cất rượu?

Lục hầu nhi ngừng mặt lên nói:

- Sư muội không tôn kính sư huynh chỉ nói nhăng nói càn chẳng còn tôn ti gì nữa.

Thiếu nữ cười nói:

- Trời! Con từ ác này mà đặt lên địa vị sư huynh ư? sư ca chưa nói đến chính đề. Tại sao đại sư ca uống rượu từ sáng đến tối không ngừng.

Lục hầu nhi đáp:

- Phải rồi! Đại sư ca chẳng sợ dơ bẩn chi hết, cả rượu của lão ăn xin y cũng uống. Chao ôi! Lão khiêu hóa dơ bẩn quá, cái ghét đây đến ba tấc. Chấy rận do những chỗ áo rách mà chui ra chui vào. Lão lại nước mắt nước mũi nhếch nhách. Trong bầu rượu của lão chắc có cả đờm rãi...

Thiếu nữ bưng miệng chau mày gạt đi:

- Thôi đừng nói nữa, khiến người ta phải buồn nôn.

Lục hầu nhi cười nói:

- Sư muội buồn nôn nhưng đại sư ca không buồn nôn. Lão khiêu hóa không chịu, nói là ba bầu "hầu nhi tửu" lão uống chỉ còn lại nửa bầu, quyết chẳng cho ai. Đại sư ca liền lấy ba lạng bạc bảo để mua một tộp rượu.

Thiếu nữ vừa tức mình vừa buồn cười. Cô nói:

- Đừng nói chuyện ma quỷ nữa!

Lục hâu nhi nói tiếp:

- Lão khiêu hóa ưng thuận đón lấy tiền nói: "Chỉ được uống một tợp, chứ uống nhiều không được". Đại sư ca đáp ngay: "Một tợp cũng được. Dĩ nhiên chỉ một tợp thôi". Y cầm lấy bầu rượu ghé vào miệng uống. Ngờ đâu y uống một hơi dài quá chỉ nghe ừng ực một lúc là hết sạch. Nguyên đại sư ca dùng nội công thi triển tuyệt kỹ "Hỗn nguyên nhất khí công" mà sư phụ đã truyền thụ cho. Y không cần đổi hơi, uống liền một mạch như rồng đen cuốn nước. Nửa bầu rượu y uống không còn một giọt. Tiểu sư muội! Tối hôm qua sư muội mà ở Hành Dương được thấy đại sư ca uống rượu theo công phu này, tất phải phục sát đất. Đại sư ca ngưng thần ở huyết đan điền, nội tức đưa vào tứ phủ. Người như muốn bay bổng vượt cả núi Hoa nhạc. Khí xông lên tạt mây xanh rung động cả sao bắc đẩu. Tuyệt kỹ "Hỗn nguyên nhất khí công" của y đã đến độ xuất quỷ nhập hóa, ảo diệu vô cùng. "Thần ngưng đan điền" là một khẩu quyết về "Hỗn nguyên nhất khí công".

Thiếu nữ cười lăn cười lộn rồi nhích:

- Coi bộ Lục sư ca cái miệng tun hút mà tả hình dung đại sư ca đến thế!

Lục hâu nhi cười nói:

- Ta nói không ngoa đâu. Cả sáu vị sư huynh sư đệ đây đều biết hết. Có đúng đại sư ca sử "Hỗn nguyên nhất khí công" để uống "Hầu nhi tửu" không các vị?

Mấy người đứng bên cạnh đều gật đầu nói:

- Tiểu sư muội! Thực sự như thế đó.

Thiếu nữ thở dài nói:

- Công phu đó khó lắm. Các anh em đều luyện không được, chỉ một mình đại sư ca là hiểu mà thôi. Ai ngờ y lại đem ra lừa gạt một lão khiêu hóa để uống một hơi hết nửa bầu rượu của lão.

Giọng nói của cô dường như có vẻ ấm ức, song cũng có ý ca ngợi.

Lục hâu nhi nói tiếp:

- Đại sư ca uống hết nửa bầu rượu. Dĩ nhiên lão khiêu hóa không chịu. Lão kéo áo đại sư ca la lên: "Rõ ràng ngươi nói chỉ uống một tợp mà sao lại uống hết sạch nửa bầu?". Đại sư ca liền đáp: "Ta chỉ uống một tợp. Người có trông thấy ta ngừng lại lấy hơi lúc nào không? Không thay đổi hơi tức là một tợp. Chúng ta không nói đến tợp nhiều hay tợp ít, thực ra ta mới uống có nửa tợp chứ chưa được một tợp. Ba lạng bạc một tợp rượu thì nửa tợp chỉ đáng một lạng rượu mới phải".

Thiếu nữ cười nói:

- Đã uống hết rượu của người ta còn đòi tiền lại ư?

Lục hâu nhi đáp:

- Lão khiêu hóa tức quá muốn khóc lên thì đại sư ca lại bảo: "Lão huynh! coi bộ lão huynh nóng nảy thế này thì chắc là một người quân tử thích rượu. Lão huynh lại đây! Ta làm chủ mời lão huynh uống say một bữa". Y nói xong liền kéo lão khiêu hóa

lên một tửu lâu bên đường rồi hai người thi nhau mà uống. Lão khiêu hóa tửu lượng khá lắm! Hai người nốc liên hồi từng bát một. Chúng ta chờ đến trưa hai người vẫn cứ ngồi uống. Đến chiều lão khiêu hóa say quá ngã lăn ra đất không dậy được nữa. Đại sư ca còn ngồi lý rót rượu uống một mình. Y bảo chúng ta hãy lên núi Hành Sơn trước rồi y sẽ tới sau.

Thiếu nữ nói:

- Té ra là thế!

Cô trầm ngâm một lúc rồi tiếp:

- Lão hóa tử đó phải chăng người Cái Bang?

Một gã ăn mặc như kiêu phu lắc đầu đáp:

- Không phải đâu. Lão không hiểu võ công mà trên lưng cũng không đeo túi.

Thiếu nữ ngoảnh nhìn ra ngoài một lúc thấy trời vẫn thấy mưa gió không ngớt. Cô lẩm bẩm một mình:

- Giả tử đại sư ca cùng anh em tới đây hôm qua thì bữa nay không phải dầm mưa gió mà đi.

Lục hầu nhi nói:

- Sư phụ dặn chúng ta đến Hành Sơn đưa lễ mừng dự yến xong phải qua Phúc Kiến ngay để hội họp với các vị. Không ngờ các vị lại đến đây trước. Tiểu sư muội! Có phải tiểu sư muội nói là cùng Nhị sư ca ở dọc đường gặp nhiều chuyện ly kỳ cổ quái không? Bây giờ tiểu sư muội thuật cho chúng ta nghe đi.

Thiếu nữ đáp:

- Lục sư ca làm gì mà vội thế? Chờ đại sư ca tới đây hãy nói cũng chưa muộn, để tiểu muội khỏi phải thuật lần thứ hai. Các vị ước hẹn gặp nhau ở đâu?

Lục hầu nhi đáp:

- Không có ước hẹn gì cả. Thành Hành Sơn này chẳng rộng lớn gì mấy, hễ đến là gặp ngay. Tiểu sư muội gạt bảo ta nói chuyện đại sư ca uống hầu nhi tửu, còn câu chuyện của mình lại lờ đi không nói.

Thiếu nữ dường như không muốn kể, cô hỏi lão già họ Tát:

- Nhị sư ca! Xin nhị sư ca nói cho các vị hay được không?

Cô ngoảnh lại nhìn bóng sau lưng Lâm Bình Chi một cái rồi nói tiếp:

- Nơi đây có nhiều tai mắt. Chúng ta tìm vào một khách sạn nào rồi hãy nói chuyện.

Một gã khác người cao ngệu từ nãy giờ không nói gì, bây giờ mới lên tiếng:

- Bao nhiêu khách sạn cả lớn cả nhỏ tại thành Hành Sơn đều chật ních những khách đến mừng. Chúng ta lại không muốn đến quấy nhiễu Lưu phủ, tưởng hãy chờ đại sư ca lúc nữa rồi cùng kéo ra một ngôi chùa ở ngoài thành để nghỉ chân. Nhị sư ca tính thế nào?

Lúc này đại sư huynh chưa đến, thì lão già kia thành thủ lĩnh của bọn chúng. Lão gật đầu đáp:

- Phải rồi! Chúng ta hãy chờ ở đây.

Lục hầu nhi trong lòng nóng nảy khế nói:

- Gã lưng gù kia là một anh chàng ngốc ngời hàng nửa ngày vẫn không nhúc nhích. Đếm xia đến gã làm chi? Nhị sư ca! Nhị sư ca cùng tiểu sư muội đến Phúc Châu có thám thính được gì không? Phước Oai tiêu cục bị phái Thanh Thành san bằng rồi. Thế ra nhà họ Lâm chẳng có võ công gì chân thực ư?

Lâm Bình Chi nghe họ nói đến việc tiêu cục nhà mình chàng càng chú ý lắng tai nghe. Bỗng lão già hỏi lại:

- Tại sao Mạc Đại tiên sinh đột nhiên lại sử chiêu cửu liên hoàn, lia một nhát kiếm hót đứt bảy chén rượu? Các vị cùng trông thấy cả phải không?

Lục hầu nhi đáp:

- Đúng thế!

Rồi gã đem chuyện mọi người nghị luận Lưu Chính Phong vì lẽ gì rửa tay gác kiếm. Mạc Đại tiên sinh xuất hiện đột ngột thế nào? Mọi người kinh hãi ra sao kể hết lại một lượt.

Lão già "hừ" một tiếng rồi nói:

- Người ngoài đều nói là giữa Mạc Đại tiên sinh cùng Lưu Chính Phong có chuyện bất hòa. Chuyến này Lưu tam gia rửa tay gác kiếm mà hành tung Mạc Đại tiên sinh lại kỳ bí như vậy thật khiến cho người ta không thể hiểu thấu nội tình.

Gã tay cầm bàn tính nói:

- Nhị sư ca! Nghe nói chương môn phái Thái Sơn là Thiên Môn đạo nhân đã thân hành đến lưu phủ...

Lão già hơi lộ vẻ kinh dị hỏi:

- Thiên Môn chân nhân thân hành đến ư? Thế thì Lưu tam gia hân hạnh biết mấy? Thiên Môn chân nhân đã đến nghỉ chân ở Lưu phủ, nếu quả hai vị sư huynh, sư đệ Mạc, Lưu phái Hành Sơn có chuyện tranh chấp nội bộ thực sự mà Lưu tam gia được Thiên Môn chân nhân ủng hộ thì Mạc Đại tiên sinh vị tất đã làm gì nổi.

Thiếu nữ nói:

- Nhị sư ca! Không hiểu Dư quán chủ phái Thanh Thành sẽ giúp đỡ ai?

Lâm Bình Chi nghe nói Dư quán chủ phái Thanh Thành thì tâm thần chấn động, tưởng chừng có người đánh một quyền vào trước ngực.

Bọn Lục hầu nhi nhao nhao cả lên, mỗi người nói một câu:

- Dư quán chủ cũng đến rồi.

- Mời được lão động thân xuống núi Thanh Thành không phải là chuyện dễ.

- Trong thành Hành Sơn này thật là náo nhiệt. Những tay cao thủ tụ tập rất nhiều, e rằng sẽ xảy một trường rồng tranh hổ đấu.

- Tiểu sư muội! Sư muội nghe nói Dư quán chủ đã đến rồi phải không?

Thiếu nữ đáp:

- Còn phải nghe ai nói nữa, chính mắt tiểu muội đã thấy lão đến đây.

Lục hầu nhi hỏi:

- Sư muội nhìn thấy Dư quán chủ rồi ư? Có phải lão ở trong thành Hành Sơn này không?

Thiếu nữ đáp:

- Chẳng những tiểu muội đến thành Hành Sơn mới thấy lão mà ngay lúc còn ở Phúc Kiến đã gặp lão rồi, đến Giang Tây cũng gặp lão nữa.

Gã tay cầm bàn tính nói:

- Dư quán chủ đến Phúc Kiến rồi, vậy ra phái Thanh Thành chuyến này cờ mở trống rong đến phá Phước Oai tiêu cực. Chính Dư quán chủ thân hành xuất quân thì tất nhiên phải có nguyên nhân trọng đại. Điều đó nhất định tiểu sư muội không thể biết được.

Thiếu nữ nói:

- Ngũ sư ca! Ngũ sư ca đừng hòng khích tiểu muội. Để vậy tiểu muội còn nói, sư ca mà nói khích thì tiểu muội lại không nói nữa.

Lục hầu nhi ngó cái lưng gù của Lâm Bình Chi rồi nói:

- Cái đó là công việc của phái Thanh Thành và Phước Oai tiêu cực, dù có nói cho người ngoài nghe cũng chẳng can gì. Nhị sư ca! Dư quán chủ đến Phúc Kiến làm chi? Các vị đã gặp lão trong trường hợp nào?

Gã có biết đâu Lâm Bình Chi nghe mấy câu này lòng chàng kích động vô cùng.

Lão già đáp:

- Tháng chạp năm ngoái đại sư ca ở Hán Trung đã đánh người phái Thanh Thành là bọn Hầu Nhân Anh, Hồng Nhân Hùng...

Lục hầu nhi nghe lão nói đến hai tên này đột nhiên bật tiếng cười khàng khặc.

Thiếu nữ ngáy gã một cái, hỏi:

- Cười chi vậy?

Lục hầu nhi cười đáp:

- Ta cười hai gã đó ngông cuồng tự đại. Cái gì mà Nhân Anh với Nhân Hùng, để cho trên chốn giang hồ người ta kêu "Anh Hùng Hào Kiệt" chỉ đó là Thanh Thành tứ tú. Té ra chẳng khác chi ta tên thực là Lục Đại Hữu mà chẳng có một cái gì.

Nguyên ngoại hiệu Lục Đại Hữu là Lục hầu nhi. Sở dĩ người ta dùng chữ đồng âm "Lục" vì gã đứng vào hàng thứ sáu trong bọn sư huynh, sư đệ đồng môn.

Một người khác lên tiếng:

- Lục hầu nhi đừng cắt đứt câu chuyện đang nói dở của nhị sư ca.

Lục Đại Hữu nói:

- Không cắt đứt thì thôi chứ sao?

Rồi gã lại bật lên tiếng cười khàng khặc.

Thiếu nữ chau mày hỏi:

- Còn gì nữa mà cười? Anh này nhộn quá.

Lục Đại Hữu cười nói:

- Ta nhớ đến hai gã Hầu Nhân Anh, Hồng Nhân Hùng bị đại sư ca đá lộn đi bảy tám vòng mà họ không biết ai đã đánh họ, họ cũng chẳng hiểu vì lẽ gì mà bị ăn đòn! Nguyên đại sư ca nghe đến cái tên của bọn chúng mà tức mình. Y vừa uống rượu vừa lớn tiếng la: "Cẩu Hùng dã trù, Thanh Thành tứ thú". Hai gã Hầu, Hùng dĩ nhiên nổi giận liền tiến lại động thủ rồi bị đại sư ca đá từ trên lầu rớt xuống. Ha ha!...

Lâm Bình Chi cảm thấy trong lòng được an ủi rất nhiều. Bất giác chàng đối với đại sư ca của phái Hoa Sơn có mối hảo cảm. Tuy chàng chẳng quen biết gì Hầu Nhân Anh và Hồng Nhân Hùng nhưng hai gã này là sư huynh, sư đệ với Phương Nhân Trí, Vu Nhân Hào, mà chúng còn đứng trên Vu Nhân Hào nữa. Chúng bị vị đại sư ca này đá lăn từ trên lầu xuống thì đủ biết chúng ê mặt như thế nào. Chàng coi hành động này là để tiết hận cho chàng. Thực ra sự việc xảy ra từ hồi tháng chạp năm ngoái. Hồi ấy giữa phái Thanh Thành và Phước Oai tiêu cực chưa có chuyện gì với nhau.

Thiếu nữ lại nói:

- Lục sư ca chỉ biết đứng coi cuộc náo nhiệt. Nếu cùng người ta động thủ thì chưa chắc đã địch nổi Thanh Thành tứ thú.

Lục Đại Hữu nói:

- Cái đó chưa chắc. Ta còn hơn sư muội ở chỗ đã biết "Thanh Thành tứ thú" mà sư muội chưa gặp.

Thiếu nữ vênh mặt lên nói:

- Tại sao Lục sư ca biết tiểu muội chưa gặp họ, người phái Thanh Thành đã đánh nhau với tiểu muội rồi kia.

Bọn sư huynh thiếu nữ phần lớn là hạng thiếu niên hiếu sự. Họ nghe thiếu nữ đã cùng người phái Thanh Thành động thủ liền tới tấp hỏi chuyện, nhưng thiếu nữ làm cao không chịu nói.

Ta nên nhớ thiếu nữ đã hất Giả Nhân Đạt vào thùng nước phân. Hắn là hạng mặt lừ trong bọn đệ tử phái Thanh Thành, nên nàng cho rằng nói ra cũng chẳng vẻ vang gì.

Lục đại hữu nói:

- Tiểu sư muội! Sư muội võ công cao cường, nhưng so với ta hãy còn kém xa lắm. Sư muội hạ được đệ tử phái Thanh Thành thì dĩ nhiên ta thừa sức.

Thiếu nữ cười nói:

- Tiểu muội chưa chắc đã đánh lại Thanh Thành tứ thú. Có điều bọn chúng sợ tiểu muội mà thôi.

Lục đại hữu nói: